

De knokkels van de chauffeur werden wit toen hij het stuur van de Humvee met veel kracht vastgreep, en hij trapte het gaspedaal diep in. De enorme motor begon te brullen en het pantservoertuig schoot de kapotgeschoten weg op.

Terwijl de Humvee over het hobbelige wegdek scheurde dat zich voor hen uitstreekte als de gebarsten huid van een dode slang, staarden de twee passagiers achterin naar buiten, naar het door oorlog verwoeste Irak. Dorre stukken woestijn bezaaid met rotzooi, uitgebrande auto's, half ingestorte en met kogels doorzeefde gebouwen, en daartussen de angstige gezichten van Iraakse kinderen, graaiend tussen het vuilnis.

De jongste van de twee passagiers, een jonge ambassademedewerkster met modern geknipt blond haar, veegde met beverige hand een traan weg. De andere, een lange knappe man van Latijns-Amerikaanse afkomst met stevige jukbeenderen en diepbruine adelaarsogen, had zichzelf beter onder controle. Maar de gespannen manier waarop hij de armleniging vasthad, verraadde zijn onrust.

Alleen de bodyguard zag er rustig uit; hij zat vastgesnoerd op de bijrijdersstoel met zijn MP5-machinepistool op schoot. Hij had deze rit al vele malen doorstaan. Niet dat het de tocht gemakkelijker maakte. De slingerende weg, die nog geen twaalf kilometer lang was, vormde de enige route die de internationale luchthaven van Bagdad verbond met de Groene Zone – het zwaarbeveiligde gebied voor militaire en overheidsinstanties in het centrum van Bagdad. Dit maakte Route Irish het

gevaarlijkste stuk snelweg ter wereld, een schietbaan voor terroristen en opstandelingen. Elke poging om deze route te nemen was eigenlijk een zelfmoordactie.

En vandaag is de inzet nog hoger, dacht de bodyguard, die over zijn schouder naar de pas benoemde Amerikaanse ambassadeur in Irak keek. Meestal regelden de Amerikanen een helikopter voor het transport van hoge functionarissen, maar door de harde wind en de dreiging van een zandstorm moesten alle toestellen aan de grond blijven.

Beschermd door het kogelwerende glas van de Humvee speurde de bodyguard het terrein af. Voor en achter hen denderden nog drie wagens over de snelweg. Ze vormden een ontzagwekkende militaire escorte. De mannen in de voertuigen waren tot de tanden gewapend met M2-machinegeweren en MK19-granaatwerpers. Terwijl het konvooi voort hobbelde, maakte het voorste voertuig de weg vrij door burgervoertuigen aan de kant te drukken die niet snel genoeg uitweken.

Er kwam een viaduct in zicht, en de bodyguard zette zich schrap. Dit was een goede plek voor een aanslag. Het gebied was afgelopen nacht gecontroleerd op berm bommen, maar dat betekende niet dat alle berm bommen ontdekt waren. Zijn hand graaide instinctief naar de sleutelhanger in zijn zak. Hij had hem altijd bij zich. Er zat een foto aan van zijn lachende achtjarige zoon. Terwijl hij in de talisman kneep, beloofde de bodyguard plechtig – zoals hij altijd deed – dat hij de reis zou overleven, al was het maar voor zijn zoon.

Terwijl ze onder het met graffiti volgespoten viaduct doorreden, scande hij de omgeving op de aanwezigheid van *dickers* – verkenners die op de loer liggende rebellen via de telefoon waarschuwden. Het telefoontje kon een voertuig vol explosieven, een berm bom, een zelfmoordterrorist, een schietpartij vanuit een rijdende auto of zelfs een spervuur van mortier- en raketgranaten tot gevolg hebben. De bodyguard was van al deze aanslagen al een keer getuige geweest, en altijd liepen ze slecht af.

Toen ze aan de andere kant van het viaduct weer tevoorschijn kwamen, hoorde hij de chauffeur een zucht van opluchting slaken, terwijl hij de Humvee nog sneller naar de Groene

Zone joeg. De bodyguard bleef alert om zich heen kijken, op zoek naar dreigingen in het omringende verkeer, tussen de boomstronken op de middenberm, in de woonwijken in het zuiden, bij het naderende viaduct en de op- en afritten van de volgende kruising.

‘Dit voorspelt niet veel goeds,’ mompelde de chauffeur, terwijl het konvooi tot een slakkengang vertraagde. In de verte was het verkeer tot stilstand gekomen.

De HF-radio kwam krakend tot leven. ‘Tango Een aan Tango Drie. Botsing voor ons.’

Vanuit de achterste wagen reageerde de teamleider. ‘Tango Een, dit is Tango Drie. Doordrukken. Over de middenberm.’

Het voertuig dat vooropreed, naderde de plek van de botsing. Terwijl het de middenberm op reed, werd de aandacht van de bodyguard getrokken door een dode hond links aan de kant van de weg. Het kadaver, achtergelaten om weg te rotten in de zon, lag er onnatuurlijk gezwollen bij.

Terwijl hun eigen voertuig dichterbij kwam, zag de bodyguard ineens een man op het viaduct staan die in zijn mobiele telefoon sprak. Onmiddellijk reageerde hij instinctief, hij greep het stuur vast en trok het hard naar rechts. De geschrokken chauffeur wierp hem een woedende blik toe terwijl hun Humvee de snelweg af schoot.

Een fractie van een seconde later explodeerde de hond, die als boobytrap was gebruikt, en het voorste voertuig werd opgeslokt in een vuurbal.

Door de kracht van de explosie werd hun eigen Humvee door elkaar geschud. De ambassademedewerkster gilte het uit terwijl een golf van hellevuur op hen af denderde. De bodyguard, die kalm bleef, speurde de horizon af en zag vanuit zijn ooghoek de flikkering van een raketgranaat die vanaf een nabijgelegen flatgebouw werd afgevuurd.

‘GASSEN, GASSEN, GASSEN!’ schreeuwde hij naar de chauffeur.

De soldaat trapte het gaspedaal diep in en de motor brulde. Ze schoten naar voren, maar het was te laat. De raketgranaat raakte hun achterkant en ontplofte. Hoewel de Humvee ruim tweeënhalve ton woog, vloog hij als een kinderspeeltje de

lucht in. De passagiers werden als lappenpoppen door elkaar geschud en met een gigantische klap landde de Humvee op de bestuurderskant. Onmiddellijk vulde de auto zich met rook en de scherpe geur van brandende lak en diesel.

De oren van de bodyguard suisdan, terwijl hij zijn best deed zich te oriënteren. Met veel moeite draaide hij zich om in zijn stoel om te kijken hoe zijn vip eraan toe was. De Humvee was extra zwaar bepantserd om aanslagen als deze te weerstaan, maar een regelrechte treffer kon nog steeds enorme schade aanrichten. De bodyguard wist ook dat ze een tweede aanslag niet zouden overleven.

‘Sir? SIR!’ schreeuwde hij, terwijl hij de rook weg zwaaide om de ambassadeur te kunnen zien. ‘Is alles goed met u?’

De ambassadeur was bij bewustzijn en knikte versuft.

‘We moeten eruit, nú!’ schreeuwde de bodyguard, en hij reikte achter zich om de veiligheidsgordel van de man los te maken. Daarna tikte hij de chauffeur op de schouder. ‘Jij begeleidt de tweede vip.’

Maar de chauffeur reageerde niet. Hij was dood, door de klap met zijn hoofd tegen de voorruit geslagen.

De bodyguard vloekte en probeerde het portier aan de passagierskant open te duwen. Maar zelfs met zijn volle gewicht ertegenaan kreeg hij er geen beweging in. De kracht van de explosie had de zwaar bepantserde constructie van de Humvee verwrongen, en het portier zat klem. Ze zaten gevangen als sardientjes in een blik.

Hij pakte zijn machinepistool van de vloer en bad dat het glas alleen aan de buitenkant kogelwerend was, zoals hij had verzocht.

‘Bedek uw gezicht!’ riep de bodyguard naar de ambassadeur.

Hij richtte de MP5 op de verste hoek van de voorruit en vuurde diverse kogels af. Het glas explodeerde naar buiten. De bodyguard schopte de scherven eruit en terwijl de rook optrok, kroop hij door de opening naar buiten.

Buiten was een hevig vuurgevecht gaande. Oorverdovende knallen van granaten en gedreun van zware machinegeweren mengden zich met de denderende explosie van mortiergranaten.

De lucht was vol van zwarte rook en in het rond vliegende kogels.

De bodyguard draaide zich om en hielp de ambassadeur uit de Humvee, waarna hij hem achter de gekantelde wagen trok.

‘Hayley!’ riep de ambassadeur met een smekende blik uit, terwijl hij naar zijn medewerkster wees, die slap op de achterbank hing.

Maar de bodyguard had al gezien dat de jonge vrouw vol was geraakt door de raketgranaat. Spijtig schudde hij zijn hoofd. ‘Ze is dood.’

Terwijl hij de ambassadeur tegen het geweervuur afschermdde, riep hij het back-upteam op. De achterste Humvee-chauffeur zag hen en reed in hun richting, maar op dat moment kwam er een witte sedan aanscheuren. Voordat de chauffeur hem kon ontwijken, zat de vijandelijke wagen al naast hem. Een seconde later explodeerde hij. De Humvee werd door de aanslag vernietigd, en daarmee ook de hele crew en elke hoop op redding.

Voor de bodyguard was dit voldoende bewijs dat het om een zorgvuldig gecoördineerde aanslag ging. Een gelijktijdige aanslag met geïmproviseerde bommen, raketgranaten en zelfmoordterroristen... Het was duidelijk dat de rebellen op de hoogte waren geweest van het reisschema van de ambassadeur en dat ze er nu alles aan deden om hem te vermoorden.

Nu hun levens op het spel stonden, besloot de bodyguard het protocol te doorbreken om zijn vip te redden. Bovendien was het slechts een kwestie van tijd voordat hun verwoeste Humvee opnieuw door een raket zou worden getroffen.

‘We zijn hier weerloze doelwitten,’ zei de bodyguard. ‘Kunt u rennen?’

‘Als student heb ik eens de vierhonderd meter sprint gewonnen,’ antwoordde de ambassadeur.

‘Blijf dan zo dicht mogelijk bij me en doe precies wat ik zeg. We rennen naar het viaduct.’

Hij vuurde een flinke kogelregen af om hen dekking te geven. Vervolgens greep hij de ambassadeur vast en trok de man mee over het open terrein, waarbij hij zijn eigen lichaam als

schild inzette. Terwijl ze naar de veiligheid renden, vlogen de supersonische rebellenkogels hen om de oren.

Achter hen werd de Humvee getroffen door een tweede raketgranaat. Door de explosie werden ze alle twee op de grond geworpen. Met zijn lichaam vol adrenaline trok de bodyguard de ambassadeur weer overeind.

Terwijl hij dekking zocht achter een aftandse BMW stopte hij even om hun situatie te beoordelen. De laatste Humvee uit hun konvooi beantwoordde het vijandelijk vuur in een poging de rebellen terug te dringen. Een paar Iraakse burgers die het viaduct niet hadden bereikt, zaten weggedoken achter hun auto's. Hoewel de bodyguard wist dat de meesten van hen onschuldige burgers waren, hield hij toch zijn pistool in de aanslag: er was maar één rebel voor nodig om de ambassadeur te doden.

Terwijl hij om de motorkap tuurde, zag hij even verderop een zwarte SUV met geblindeerde ramen over de oprit rijden. Het raampje aan de passagierskant was open, en er stak een loop van een geweer uit in hun richting.

Plotseling werd de BMW onder vuur genomen, waarop de voorruit versplinterde. De bodyguard liet zich boven op de ambassadeur vallen en schermde hem af tegen de dodelijke schoten. De auto werd het zwaarst getroffen; terwijl de ene na de andere kogel zich in het metaal boorde, schudde de carrosserie heen en weer. Het spervuur stopte toen de soldaten in de laatste Humvee hun machinegeweer op de SUV richtten.

'We mogen hier niet vast komen te zitten,' gromde de bodyguard, terwijl hij van de ambassadeur rolde.

Terwijl ze laag bleven, zigzagden ze tussen de auto's door naar het viaduct, gevolgd door een kogelregen. Zodra ze de beschutting hadden bereikt, zocht de bodyguard naar een auto die niet ingeklemd zat in de overduidelijk in scène gezette botsing. Helemaal vooraan zag hij een zilverkleurige Mercedes-Benz.

De knal van een machinegeweer en angstig gegil weergalmden onder het viaduct.

'Ze volgen ons!' riep de ambassadeur uit, terwijl hij paniekerig over zijn schouder keek.

De bodyguard duwde zijn vip voor zich uit en vuurde terug, waarbij hij ervoor zorgde dat hij steeds tussen de ambassadeur en de schutters bleef.

Ze waren bijna bij de Mercedes toen de ambassadeur ineens stokstijf bleef staan.

'Doorlopen!' drong de bodyguard aan.

Toen zag ook hij de man die voor hen stond.

De rebel, gekleed in een spijkerbroek en T-shirt, had zijn gezicht verborgen achter een rood-witte sjaal en hield een AK47-aanvalsgeweer vast dat recht op de ambassadeur was gericht.

Hij vuurde.

Instinctief sprong de bodyguard voor de ambassadeur en duwde hem opzij. De ambassadeur kon alleen maar toekijken terwijl zijn redder door de zee van kogels achteruit werd geworpen en op de grond viel – levenloos.

De bodyguard had het ultieme offer gebracht om hem te redden.

Maar het zou allemaal tevergeefs zijn. De rebel liep op de ambassadeur af en drukte de rokende loop van de AK47 in zijn gezicht.

'Sterf, ongelovige!' snauwde de rebel.

'Je kunt mij doden, maar de hoop blijft,' zei de ambassadeur, die de opstandeling uitdagend aanstaarde.

De bodyguard had eigenlijk dood moeten zijn, maar zijn kogelwerende vest had hem beschermd tegen de ergste impact van de aanslag. Hij was nauwelijks meer bij kennis, maar dankzij zijn diep ingeprinte training wist hij toch wat hij moest doen. Zijn MP5 had hij laten vallen, maar hij trok een SIG Sauer P228 van zijn heup en schoot de rebel van dichtbij neer.

Voordat de man de grond raakte, was de bodyguard al overeind gekrabbeld. Zijn ledematen voelden loodzwaar, en hij proefde een zorgwekkende metalige smaak in zijn mond.

'Je leeft nog!' riep de ambassadeur, die zijn redder snel te hulp schoot.

De bodyguard strompelde naar de Mercedes en trok het portier open. De chauffeur was op de vlucht geslagen en had de sleutels in het contact laten zitten.

‘Stap in en blijf laag,’ instrueerde hij de ambassadeur, terwijl hij naar adem hapte.

Hij rommelde met de sleutels en smeekte de auto om direct te starten, terwijl de achterraut implodeerde door een spervuur van kogels. De motor sloeg aan, de bodyguard trapte het gaspedaal helemaal in, en ze schoten vooruit over Route Irish. Een regen van geweervuur kwam vanaf het viaduct op de auto neer. Al slingerend om de kogels te ontwijken scheurde de bodyguard over de weg en zwenkte rond de gaten in het wegdek, tot het gedreun van het gevecht langzaam in de verte verdween.

‘Je bent zwaargewond!’ zei de ambassadeur toen hij zag dat de chauffeursstoel onder het bloed zat.

De bodyguard reageerde nauwelijks op hem terwijl hij zijn laatste kracht gebruikte om zijn plicht te vervullen. Toen ze de eerste controlepost van de Groene Zone bereikten, minderde hij vaart. De bewakers zouden niet weten dat de ambassadeur in zijn auto zat en waarschijnlijk schieten als hij te hard op hen af reed. Vlak voor de slagboom stapte hij met de ambassadeur uit de auto en liep het laatste stuk.

Terwijl de bodyguard nog steeds de omgeving afzocht naar dreigingen struikelde hij. Bloed doorweekte zijn legerkleding.

‘Je moet naar het ziekenhuis,’ drong de ambassadeur aan, terwijl hij zijn arm vastpakte.

De bodyguard keek afwezig naar beneden. Nu de adrenaline begon af te nemen, voelde hij de pijn pas. ‘Te laat,’ zei hij met een vertrokken gezicht.

Soldaten van de Verenigde Naties stormden op hen af en vormden een beschermend kordon om hen heen.

‘Hier bent u veilig, sir,’ zei de bodyguard, terwijl hij aan de voeten van de ambassadeur in elkaar zakte, in zijn hand een bebloede kleine sleutelhanger geklemd.

Zes jaar later...

Hij had de vuist niet zien aankomen. Een bliksemsnelle rechtse hoek die Connors kaak deed schudden. Hij zag lichtflitsen en strompelde achteruit. Dat hij niet werd gevloerd door de linkse cross die erop volgde, dankte hij aan zijn instinct. Terwijl Connor de stoot met zijn onderarm blokte, reageerde hij met een trap tegen de ribben van zijn tegenstander. Maar hij was te versuft om er echt kracht achter te zetten. Zijn aanvaller, een vijftienjarige jongen met gevlochten zwart haar en een lichaam dat wel uit steen gehouwen leek, weerde de stoot af en stormde als een dolle op hem af. Connor schermde zijn gezicht af terwijl een regen van klappen op hem neerkwam.

‘KOM OP, JET! SLA HEM KNOCK-OUT!’

Het geschreeuw van het publiek was een enorm gebulder in Connors oren terwijl Jet hem met zijn vuisten bewerkte. Connor dook weg en maakte ontwijkende bewegingen om aan de wrede aanval te ontsnappen. Maar hij zat ingesloten in een hoek.

Toen sneed het geluid van de bel door het kabaal, en de scheidsrechter stapte tussen hen in. Jet keek Connor dreigend aan, hij was zijn voordeel kwijt.

Connor liep terug naar zijn hoek. Hij was veertien jaar, had bruin stekeltjehaar, groenblauwe ogen en een atletisch figuur – te danken aan acht jaar training in de oosterse vechtsport. Hij spuugde zijn gebitsbeschermer uit en nam dankbaar de waterfles aan die Dan hem voorhield. Zijn kickboksinstructeur, een kale

man met kleine ogen en een platte neus die net iets te vaak was gebroken, keek niet blij.

‘Houd je dekking hoog,’ waarschuwde Dan.

‘Jet is razendsnel met zijn handen,’ bracht Connor hijgend tussen slokken water door uit.

‘Maar jij bent sneller,’ antwoordde Dan op strenge toon. ‘De kampioenstitel ligt voor het grijpen. Maar niet als je steeds je kin blijft aanbieden.’

Connor knikte. Terwijl hij zijn laatste energiereserves aansprak, schudde hij zijn armen uit en ademde diep in, in een poging de stijfheid uit zijn brandende spieren te verdrijven. Hij had aan zes kwalificatiewedstrijden meegedaan en was moe. Maar hij had hard getraind voor dit toernooi en was niet van plan bij de laatste horde te struikelen.

Dan veegde met een handdoek het zweet van Connors gezicht. ‘Zie je die man op de tweede rij?’

Connor keek naar een man van eind veertig met heel kortgeknipt zilvergrijs haar. Hij zat tussen de juichende toeschouwers met een programmaboekje in zijn hand, terwijl hij Connor discreet observeerde.

‘Dat is een scout die talenten zoekt.’

Ineens voelde Connor extra druk om goed te presteren. Dit kon zijn kans zijn op een plekje in het internationale circuit, om voor wereldtitels te vechten en zelfs sponsordeals te verdienen. Hij wilde niets liever dan dat, en bovendien kon zijn familie het geld goed gebruiken.

De bel ging voor de derde en laatste ronde.

‘En nu win je deze wedstrijd!’ spoorde Dan hem aan, en hij gaf Connor een bemoedigende klap op de rug.

Connor drukte de gebitsbeschermer weer in zijn mond en ging tegenover Jet staan, vastbesloten om hem te verslaan.

Zijn tegenstander huppelde licht op zijn tenen en zag er nog even fris uit als tijdens de eerste ronde. De menigte joelde en schreeuwde terwijl de twee de gevechtshouding aannamen onder de withete gloed van de spotlichten boven de ring. Ze starden elkaar aan, geen van beiden bereid ook maar het minste teken van zwakte te tonen. Zodra hun handschoenen elkaar

raakten, ging Jet in de aanval – een vernietigende combinatie van directe, cross, directe, hoek.

Connor ontweek de stoten en counterde met een voorwaartse trap. Hij trapte met de bal van zijn voet in Jets maag, waarop zijn tegenstander dubbelsloeg. Om de druk erop te houden sloeg Connor Jet tegen de touwen met een serie stoten achter elkaar. Maar Jet weigerde op te geven. Met de woestheid van een in het nauw gedreven tijger gaf hij Connor meerdere trappen tegen het lichaam. Elke trap verzwakte Connor een beetje verder, en hij werd gedwongen zich terug te trekken. Terwijl hij naar achteren stapte, verraste Jet hem met een verlamme scheenbeentrap tegen zijn dijbeen. Connor sloeg dubbel, waardoor Jet hem nog een hoekstoot kon geven. Jet zette al zijn gewicht erachter. In de laatste seconde dook Connor weg, en de vuist schampte langs zijn kruin.

Connor beseftte dat hij met wat geluk aan deze hoekstoot was ontsnapt. Hij wist nu dat Jet erop uit was hem met dié stoot knock-out te slaan.

Als twee gladiatoren vochten ze heen en weer door de ring. Zweet gutste van Connors voorhoofd, zijn ademhaling was zwaar, zijn bloed pompte door zijn lijf terwijl de stoten en trappen hard en snel op hem neerkwamen. Connor voelde zijn energie wegstromen. Maar hij kon nu niet opgeven. Er stond te veel op het spel.

‘Blijf licht op je voeten!’ brulde Dan vanuit zijn hoek in de ring.

Jet gaf een zwaaijstoot tegen zijn hoofd. Connor blokte hem dubbel met zijn armen en counterde met een trap in de zij. Jet sprong weg en kwam meteen weer naar voren, met zwaaiende vuisten. De menigte werd nu helemaal wild. Connors naam werd gescandeerd door zijn vrienden van de Tiger Martial Arts Dojo: ‘CON-NOR! CON-NOR!’

Jets supporters schreeuwden even energiek. Het gekrijs bereikte zijn hoogtepunt toen ze de laatste seconden van de wedstrijd in gingen. Connor beseftte dat Jet waarschijnlijk op punten zou winnen als hij hem nu niet neersloeg. Maar hij was volledig uitgeput.

‘Houd je dekking!’ riep Dan gefrustreerd vanuit zijn hoek.

Jet zag het gat in Connors verdediging en maakte er gebruik van. Stoot, cross... hoek!

Maar Connor had de zwakte geveinsd om zijn tegenstander naar zich toe te lokken... en Jet had toegehapt. Bliksemsnel ontweek hij de aanval en gaf een directe stoot, waarmee hij zijn tegenstander overrompelde. Daarna draaide hij zich razendsnel om voor een achterwaartse hoektrap met zijn been. Het ging zo snel dat Jet niet eens zag waardoor hij geraakt werd toen Connors hiel de zijkant van zijn hoofd raakte. Jets zwarte gebitsbeschermer schoot uit zijn mond, en de jongen viel op de grond. Een seconde later ging de bel die het einde van het gevecht aangaf.

Een versufte Jet strompelde overeind, geholpen door de scheidsrechter. Connor boog als uiting van respect naar zijn tegenstander, die met tegenzin terug knikte. De juryvoorzitter stapte de ring in. Met een microfoon in de hand verkondigde hij: ‘De titel voor het Battle of Britain Kickbokstoernooi voor deelnemers onder de zestien gaat naar... CONNOR REEVES!’

Het publiek applaudiseerde en juichte luid terwijl Connor de trofee in ontvangst nam, een zilveren kickbokser op een witmarmeren voet. Connor voelde een golf van verrukking door zich heen gaan en hield de prijs hoog boven zijn hoofd en bedankte zo zijn supporters.

Dan greep hem bij de schouders vast. ‘Gefeliciteerd, kanjer!’ zei hij met een grijns. ‘Je vader zou zo trots op je zijn.’

Connor keek naar de glinsterende trofee en de juichende toeschouwers. Hij wenste vurig dat zijn vader dit moment met hem had kunnen delen. Zijn vader was degene geweest die hem had aangemoedigd een oosterse vechtsport te beoefenen. Het was zijn passie geweest – en het was ook die van Connor.

‘Ik moet eerlijk zeggen dat ik me wel wat zorgen maakte,’ zei Dan.

‘Veinzen en vechten,’ antwoordde Connor. ‘Dat trucje heb je me toch zelf geleerd? Dus jij verdient het net zoveel om dit ding vast te houden als ik.’

Hij gaf de trofee aan Dan, keek naar de tweede rij en zag tot

zijn teleurstelling dat de man met het zilverkleurige haar was verdwenen.

‘Was de scout niet onder de indruk?’

‘O, over hem zou ik me geen zorgen maken,’ antwoordde Dan met een speelse knipoog, terwijl hij met de trofee zwaaide. ‘Geen idee wie die man was. Ik wilde alleen maar dat je je tot het uiterste zou inspannen – en dat heb je gedaan!’